

A. Vitvickij: Evropská unie se podle předpovědí brzy rozpadne

- CZ24 News | 7. ledna 2024

EU: Další existence sjednocené Evropy je zpochybněna, píše Resalat. Evropa se vazbou na USA vzdala své nezávislosti. To však nejenže nepomohlo bloku snadněji překonávat krize, ale vytvořilo to i předpoklady pro jeho zánik.

V posledních dnech končícího roku průzkumy veřejného mínění, prováděné v různých zemích EU, vytrvale signalizovaly, že stále více občanů bloku odstupuje od podpory stran, které se tradičně stavěly na stranu evropské integrace. Ani sociálnědemokratické, ani krajně pravicové politické strany neprokázaly schopnost střízlivě zhodnotit jak současnou situaci v Evropě, tak trendy v mezinárodních vztazích, a stále více prokazují svou bezradnost, neefektivitu a anonymitu v politickém boji.

Navíc neustálá a jednoznačná hra EU na straně Spojených států a ve prospěch izraelských okupačních úřadů (které je obzvláště silné nyní, během války v pásmu Gazy), nenechává nikoho na pochybách, že EU není skutečně nezávislým hráčem na mezinárodní scéně. Dnešní Evropa se stala symbolem neustálého selhávání a permanentního chaosu a nic nenasvědčuje tomu, že by se tato pro Brusel mimořádně kritická situace dala nějak napravit.

Neklamné signály o další existenci sjednocené Evropy

Robert Toms, 74-letý francouzsko-britský historik a emeritní profesor historie na Cambridgeské univerzitě, hovořil o těchto jasných varováních ohledně budoucího fungování sjednocené Evropy.

Hovořil o tom v článku pro internetové vydání deníku Telegraph, kde popsal nejen současnou politickou situaci v Evropě, ale také kritické historické pozadí EU. „*Můžeme vidět známky toho, že si politici v Evropě, stejně jako běžní lidé v západních zemích, uvědomují nebezpečí, kterým v současnosti čelí?*“ – ptá se Toms.

Poté zmiňuje konflikt na Ukrajině a srovnává jej se situací v Československu po roku 1938, kdy byla část země okupována nacistickým Německem a druhá část nebyla schopna klást účinný odpor:

“V roce 1938 Češi nedostali možnost se bránit. Nyní byla Ukrajině poskytnuta pomoc, ale jako by jen proto, aby se mohla bránit hned na začátku konfliktu. Protože pak se ukázalo, že buď přichází příliš málo pomoci, nebo je velmi opožděná,” píše Toms. A pokračuje: *“Zdá se, že Američané opět podlehli iluzi, že Evropa je daleko a že to, co se děje za oceánem, se jich netýká. Tak tomu bylo již mezi dvěma světovými válkami.”* Historik dále dochází k závěru, že pokud tyto iluze v USA nakonec zvítězí, pak selže i celá současná britská zahraničněpolitická strategie, která spočívá ve vtažení Ameriky do *“obraně Evropy”*. Pro Londýn to bude největší politický neúspěch za posledních sto let – konstatuje profesor Toms.

Předpoklady pro zničení Evropské unie

Podle Tomse je prvním předpokladem pro zničení Evropské unie to, že příliš narostla a existuje stále méně vnitřních vazeb, které by ji udržely jednotnou. Existují země jako pobaltské státy, které neustále potřebují dárcovskou pomoc, a existují státy jako Maďarsko, Bulharsko nebo Rakousko, které využívají jakoukoli vhodnou záminku k vyjádření svého *“nezávislého”* postoje ve vztahu ke

kurzu Bruselu. V důsledku toho jsme podle něj všichni svědky příliš slabého amorfního bloku, který je zmitán neustálými rozpory, slabostí jedněch a ambicemi druhých, a proto se obecně není ochoten bránit.

Navíc ještě dříve, když blok sdružoval pouhých 12 evropských států, došlo k další významné události. Dne 7. února 1992 byla na závěr zasedání šéfů EU (tehdy Evropského hospodářského společenství) v nizozemském Maastrichtu podepsána zvláštní dohoda, podle níž měla mít politika sjednocující se Evropy napříště na mezinárodní scéně “realistický výklad” a “realistické hodnocení moci”. To samozřejmě znamenalo, že sjednocující se Evropa se zavazuje “hrát na straně Spojených států” ve všech důležitých mezinárodních záležitostech a v podstatě se vzdává jakékoli nezávislé vize svého poslání.

Největší strategická chyba Evropy.

Ukázalo se tedy, že v minulosti se hospodářské společenství a později Evropská unie samy dobrovolně vzdaly samostatného politického kurzu a své odmítnutí zdůvodnily pojmem “realismus”. V té době se taková cesta zdála evropským představitelům jednodušší. Ironií osudu však téměř ve stejné době přestalo existovat další významné sdružení na Východě – nejprve Varšavská smlouva a poté Sovětský svaz. Studená válka již také nebyla realitou a zdálo se, že Evropané nemají vůbec žádný důvod nasazovat si jho závislosti na Washingtonu. V té době se však mnozí domnívali, že se bipolární uspořádání světa mění v unipolární. Jak se však ukázalo, šlo o zcela mylné hodnocení. A v důsledku toho Evropané v roce 1992 ztratili velkou příležitost dosáhnout nezávislosti na Americe: další takovou šanci už historie Evropě nedala.

Ačkoli někteří evropští komentátoři v té době vyjadřovali názor, že spojení sil evropských zemí by mohlo být účinným opatřením proti ekonomickému a politickému diktátu USA na mezinárodní scéně, politici a evropští představitelé se jaksi cítili být spíše vojáky studené války, kteří pod vedením “Velkého bratra” za oceánem potlačili komunismus, než nezávislými hráči na mezinárodní scéně. Pojem “kolektivní síla v Evropě” se tak začal vykládat jako nutnost či imperativ, aby “celý svět” následoval USA.

Politici tehdy věřili, že s koncem druhého a začátkem třetího tisíciletí nedojde k válce v Iráku, k dalším neúspěšným dobrodružstvím Bílého domu v mezinárodních záležitostech, k rychlému růstu ekonomické a politické moci Indie a Číny a už vůbec ne k povstání pokořeného Ruska z kolen. Ti, kdo se považovali za partnery vítězů studené války, nechtěli slyšet, že s koncem druhého tisíciletí skončí dějiny unipolárního světa ještě dříve, než vůbec začaly.

S počátkem třetího tisíciletí evropské země, jakoby zaslepeně, pokračovaly ve hře “na americkém hřišti” a neviděly novou realitu kolem sebe. A nepochybně neviděly, že na Východě se postupně rozhořívají plameny nové studené války, která se pro západní země ukáže být mnohem strašnější než ta předchozí: Rusko, které svou roztržitou sílu posbíralo z kousků, se odvážilo hodit Západu rukavici.

A Evropa si s hrůzou uvědomila, že čelí neobyčejně mocné síle: Sovětský svaz se při vší své síle postavil Západu v čele se Spojenými státy prakticky sám (země třetího světa, které s ním tehdy sympatizovaly, byly příliš slabé na to, aby mohly samy něco ve světové politice rozhodovat), zatímco dnešní Rusko dokázalo získat podporu nových mocných a vlivných hráčů, kteří v 21. století získali váhu a sílu – Číny, Indie, Íránu a dalších. Evropané na konci dvacátého století, po odchodu Sovětského svazu na věčnost, žili v iluzi, že když se svážou se Spojenými státy, brzy dosáhnou hospodářské prosperity a nezpochybnitelné politické váhy a vlivu ve světě. Hra na straně USA a izraelského okupačního režimu však nejenže nezlepšila postavení evropského kontinentu, ale exponenciálně zvýšila náklady všech evropských neúspěchů ve zbytku světa. Evropané si až do

poslední chvíle nevšimli, že se stali nikoli rovnocennými partnery, ale rukojmími hry s novým “prstenem všemoci”, který byl ukován ve Washingtonu.

Rostoucí vliv teroristických a extremistických skupin na Blízkém východě a jejich návrat “jako bumerang” na území Evropy, kde je kdysi vytvořily samy evropské speciální služby k potlačení “nedemokratických” či “autokratických” režimů, na jedné straně, a vážná migrační krize jako smutný důsledek působení těchto skupin v zemích Blízkého východu na straně druhé, se staly novým břemenem pro nešťastné evropské demokracie.

Pokřivená ekonomická identita Evropanů

Evropané se také rozhodli utvářet svou ekonomickou identitu se Spojenými státy a ignorovat poučení z hospodářské krize v letech 2006-2008. Ekonomické problémy ve Spojených státech, které vyvolala krize bydlení (nazývaná také hypoteční krize) a které se v těchto letech rozšířily do zemí EU, stále vyvolávají mezi evropskými ekonomy neustálé negativní reminiscence.

Evropané, kteří se kdysi prohlásili za politické partnery Washingtonu, se k němu zavázali četnými závazky obchodní a hospodářské “integrace” (ve skutečnosti otroctví) a v důsledku toho nebyli schopni zvládnout ani vnitřní, ani vnější dluhové problémy. Krize, která měla původ v USA, tak měla na členy EU mnohem silnější negativní dopad. Dalším problémem bylo, že řada zemí v jižní a východní Evropě, které byly dlouho členy unie, ale se skromnější úrovní hospodářského rozvoje a blahobytu obyvatelstva, jako například Řecko, Portugalsko a Španělsko, trpěly více než ostatní země bloku.

Je pozoruhodné, že ty evropské země, které byly buď mimo hranice EU, nebo mimo tzv. eurozónu, jako Švýcarsko nebo Norsko, byly důsledkům krize vystaveny méně než státy bloku nebo eurozóny. Lépe řečeno, členství v Evropské unii nebo eurozóně nejenže nedokázalo členy tohoto sdružení ochránit před hospodářskou krizí, ale projevilo se jako zhoršující faktor při jejím šíření do ostatních členských států EU.

“Přísaha věrnosti” Evropanů izraelskému okupačnímu režimu

Dalším faktorem, který zvýšil náklady na zahraniční politiku Evropské unie, byl výslovný závazek mnoha evropských zemí bezpodmínečně podporovat izraelský okupační režim a agresivní aspirace sionismu. To, co se odehrálo během brutálního útoku izraelského režimu na civilní obyvatelstvo pásma Gazy, nevybíravě prohlášené lidmi za “kolaboranty s teroristy”, a bezprostředně následující protesty Evropanů proti jednání jejich vlastních politiků, prohloubily již existující propast mezi evropskými občany a politickými režimy v zemích EU. Za této situace budou Brusel spolu s Washingtonem a Tel Avivem ve válce v pásmu Gazy nevyhnutelně poraženi. A my tak budeme svědky nejvážnější krize EU na mezinárodní scéně, která se možná stane poslední v její historii a kterou vyprovokovali sami evropští představitelé a politici.

AUTOR: Alexej Vitvickij

[ZDROJ](#)

Překlad: St. Hroch